

Prædiken til 2. søndag efter påske

Joh. 10, 11-16

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde: »Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene. Den, der er daglejer og ikke er hyrde og ikke selv ejer fårene, ser ulven komme og lader fårene i stikken og flygter, og ulven går på rov iblandt dem og jager dem fra hinanden; for han er daglejer og er ligeglad med fårene. Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene. Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold; også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde.« Johannesevangeliet 10,11-16

”Jamen, så ... God søndag, pastor!”

Sådan sagde biskoppen til mig, da hun kort efter min indsættelse kom for at føre tilsyn med sin nye præst. Tilsyn er ikke så alvorligt som det lyder. Det er en pædagogisk foranstaltning, hvor biskoppen hjælper præsterne med at ramme plet i gerningen. For der er mange små ting, der skal helt på plads før man er en rigtig præst. Det gælder især handlingerne her i kirken.

Biskoppen og jeg talte for eksempel om, hvor præsten egentlig holder sine hænder, når han eller hun står oppe foran alteret og ikke rigtig skal noget. Menigheden synger måske en salme. Præsten står der bare. Og hvor skal han så have sine hænder? Hvad stiller men op med sådan et par ledige hænder?

Biskoppen havde mange gode råd. Hun sagde:

”Det er vigtigt, at man ikke ser alteret som et arbejdsbord. For det er jo ikke præstens arbejdsbord – det er Herrens arbejdsbord. Man kan godt drikke en tår af vandet. Eller slå noget op i en bog. Men man skal ikke stå og skrive lange noter med albuerne oppe på alteret. Jeg plejer at stå med hænderne liggende sådan lidt foldet på bordkanten. Så tror menigheden nemlig, at jeg beder en bøn. Og det gør jeg vel også.”

Efter en god snak kørte biskoppen tilbage til Haderslev igen. Men lige inden afgang var det så, at hun sagde det:

”Jamen, så ... God søndag, pastor!”

Det gibbede i mig, da ordene faldt. For det var første gang nogen kaldte mig for ”pastor”. Og det skal man jo lige vænne sig til. Pastor er latin og dækker over det ret jordnære ”hyrde”. Men i kirkelig sammenhæng har det siden Luther været en af de fineste betegnelser for en præst. For det er præcis dét, en protestantisk præst er. En lutheransk præst er en hyrde, der værner om sin menigheds spirituelle sundhed. Som fører sin menighed åndeligt frem imod Kristus. Som sørger for sin menigheds sjælelige ve og vel – både i liv og i død.

Dagens tekst handler om den gode hyrde. Og den kan dermed på sin vis siges at handle om præstegerningen. For hør bare, hvordan den lyder, hvis man udskifter ordet ”hyrde” med ordet ”præst” og ordet ”får” med ordet ”menighed”.

”Jeg er den gode præst. Den gode præst sætter sit liv til for menigheden. Den, der er daglejer og ikke er præst og ikke selv ejer menigheden, ser ulven komme og lader menigheden i stikken og flygter, og ulven går på rov iblandt dem og jager dem fra hinanden; for han er daglejer og er ligeglad med sin menighed. Jeg er den gode præst. Jeg kender min menighed, og min menighed kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for menigheden. Jeg har også andre menigheder, som ikke hører til denne fold; også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én menighed, én præst.«

Sådan skal en rigtig præst være – eller stræbe efter at være. For det er jo også svært. Man kan ikke være alle steder på én gang.

Og man kan ikke være alt for alle hele tiden. Men man bør prøve. Og menigheden bør prøve at lære sin præst at kende. For det er vigtigt, at menigheden er samlet som et hele. Vi skal kunne stå sammen – især, når det virkelig gælder.

Og det er jo den anden måde, dagens tekst kan udlægges på. Jesus siger, at der – til sidst – kun skal være én menighed og én præst. Så alle vi kristne er på en måde medlemmer af den samme Kristi kirke – fordelt ud over hele Jorden.

Kirken er det, der samler rigtig mange af os her i denne verden. Så måske er det kirken i sig selv, der er den gode hyrde? Måske er det kirken, der skal beskytte os – rent åndeligt – i en verden af kaos og splid? Og måske er det kirken, der skal samle os, når det hele er ved at falde fra hinanden? Det ville ikke være nogen dårlig tolkning af dagens tekst – og da specielt ikke i en tid, hvor der vitterlig er voldsomme kræfter, der forsøger at splitte hele befolkningen ad.

I går aftes tændte mange af os lys i vinduerne for at vise, at vi stadig står sammen om aldrig igen at lade Danmark besætte af sindssyge og onskabsfulde ideologier. Jeg synes, at kirkens fællesskab er et godt værn imod den slags forbandelser. For når vi sammen dyrker næstekærligheden, så kan hadet aldrig få fodfæste.

I dag er det fireoghalvfjerdsindstyvende gang, at vi højtideligholder Danmarks befrielsesdag. Og dagens befrielsesbudskab er værd at gentage og genformulere: Befri os fra nazismen og vanvittige tankesæt som den. Befri os fra fascistisk storhedsvanvid, der smadrer den frie, vestlige verden. Befri os fra totalitære, religiøse ideologier, der hæmmer og indskrænker menneskers fri-

hed. Eller som vi bare siger, når vi – for eksempel her i kirken – beder vort Fadervor:

Fri os fra det onde.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, Du som var, er, og bliver én sand treenig Gud, Højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed! Amen

Kristian Ditlev Jensen
Skagen Kirke

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk